

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ญี่ปุ่นเป็นประเทศที่เจริญก้าวหน้าทั้งทางเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และเทคโนโลยี แต่ถ้าหากจะวิเคราะห์ให้ลึกลงไปแล้ว การที่ประเทศญี่ปุ่นเจริญขึ้นอย่างต่อเนื่อง และรวดเร็ว จนเรียกได้ว่าเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ญี่ปุ่นเองยังคงมีปัญหาระง่อนแง่นของภาคท้องถิ่น ที่เกิดขึ้นเนื่องจากผลพวงของความเจริญของภาคเมือง จากการที่ประชากรวัยรุ่นหนุ่มสาวต่างพากันย้ายเข้าไปทำงานในภาคเมืองที่มีความเจริญ ทั้งทางเศรษฐกิจ อุตสาหกรรม และสังคม ทอดทิ้งภาคท้องถิ่นหรือชนบทซึ่งเป็นบ้านเกิดของตนเองไป โดยเฉพาะในช่วงทศวรรษที่ 1960 ที่รัฐบาลกลางมีนโยบายมุ่งไปที่การพัฒนาเมือง และอุตสาหกรรมต่าง ๆ จนท้องถิ่นต้องประสบปัญหาการลดลงของจำนวนประชากรในพื้นที่ (Depopulation) อย่างรุนแรง ภาคท้องถิ่นต้องตกอยู่ภายใต้สภาวะเฉื่อยเหงา ชบเซา และประชาชนในท้องถิ่นถูกลดความสำคัญลงเรื่อย ๆ มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ย่ำแย่ลงทุกวัน จนในที่สุด ได้มีท้องถิ่นบางท้องถิ่นในญี่ปุ่นลุกขึ้นมาเคลื่อนไหวเพื่อพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง ด้วยตนเอง จนเป็นแรงผลักดันให้เกิดเป็นกระแสฟื้นฟูท้องถิ่นทั่วทั้งประเทศญี่ปุ่น¹ จนในปัจจุบันความชบเซา และเศรษฐกิจในท้องถิ่นได้รับการแก้ไข และมีชีวิตชีวามากขึ้น

ญี่ปุ่นพยายามพัฒนาเศรษฐกิจ และเทคโนโลยีของตนให้ทัดเทียมกับประเทศทางตะวันตกมาตั้งแต่สมัยเมจิ แต่หลังจากแพ้สงครามโลกครั้งที่สองในปี ค.ศ. 1945 ญี่ปุ่นเหมือนต้องเริ่มต้นใหม่ในการพัฒนาประเทศ แต่นับเป็นโอกาสอันดีของญี่ปุ่นที่จะได้มุ่งพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมของตัวเองเพราะสหรัฐได้เข้ามาดูแลด้านความมั่นคงให้แก่ญี่ปุ่น ญี่ปุ่นจึงสามารถระดมสรรพกำลังไปในการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ และเทคโนโลยีอย่างเต็มที่ จนในทศวรรษที่ 1960 นั้นเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดว่าเป็นช่วงเวลาทองของภาคเมือง โตเกียวได้กลายเป็นเมืองที่เจริญก้าวหน้า และทันสมัยที่สุดในโลก² และเป็นช่วงรุ่งโรจน์ทางเศรษฐกิจ³ และมีการขยายตัวในภาคอุตสาหกรรม

¹Morihiko Hiramatsu, One Village One Product: Spreading throughout the world. (Oita: Oita Oita OVOP International Exchange Promotion Committee, 2006), p. 7.

²เพ็ญศรี กาญจนมัย. ญี่ปุ่นสมัยใหม่. (กรุงเทพฯ: เนติกุลการพิมพ์, 2538), น. 313.

³เรื่องเดียวกัน, น. 317.

โดยเฉพาะอุตสาหกรรมเครื่องจักรอย่างรวดเร็วในทศวรรษนี้⁴ แต่ความเจริญนั้นได้ส่งผลกระทบต่อภาคท้องถิ่นอย่างมาก ภาคเมืองคึกคักขึ้น แต่ในท้องถิ่นกลับเงียบเหงา ชบเซาลงเรื่อย ๆ เพราะคนรุ่นใหม่ที่ไม่อยากจะเป็นกำลังในการพัฒนาท้องถิ่นของตนเองกลับหันหน้าเข้าเมืองใหญ่ไปทำงาน จนในเมืองเกิดความแออัดของผู้คนแล้ว⁵ ในท้องถิ่นเองอัตราการเกิดของประชากรก็ลดน้อยลง เพราะคนวัยเจริญพันธุ์ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในเมือง⁶ กล่าวได้ว่า ยิ่งภาคเมืองมีชีวิตชีวา คึกคักมากขึ้นเท่าใด ภาคท้องถิ่นก็ยิ่งชบเซา และขาดการเหลียวแลมากขึ้นเท่านั้น จนมีรายงานออกมาว่า ในช่วงทศวรรษที่ 1960 – 1980 นั้น แรงงานทางเกษตรกรรม ซึ่งก็คือประชาชนในท้องถิ่นได้ลดลงถึงร้อยละ 64.9⁷ จนเมื่อเวลาผ่านไป ท้องถิ่นก็เงียบเหงามากขึ้น เพราะขาดบุคลากรรุ่นใหม่ และอัตราการเกิดก็ลดน้อยลงมาก ปัญหาความชบเซาทางเศรษฐกิจในท้องถิ่นได้ทวีมากขึ้นเรื่อย ๆ ในสังคมท้องถิ่นของประเทศญี่ปุ่น

เมื่อภาครัฐละเลยท้องถิ่น ทำให้ประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มสตรีที่เป็นแม่บ้าน และคนชราวัยเกษียณ⁸ คนเหล่านี้ต้องหันมาช่วยเหลือ และให้ความสนใจแก่ท้องถิ่นของตัวเองมากขึ้นจนเกิดเป็นการเคลื่อนไหวในการฟื้นฟูท้องถิ่นของตนเองในประเทศญี่ปุ่นขึ้นมา ซึ่งในช่วงแรก ๆ ของการเคลื่อนไหวในการฟื้นฟูท้องถิ่นในญี่ปุ่นนั้น เกิดขึ้นในหน่วยเล็ก ๆ ย่อย ๆ ภายในจังหวัดที่อยู่ในภาคท้องถิ่น ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ขาดการเหลียวแลจากรัฐบาลในประเทศญี่ปุ่นก่อนหมู่บ้านโอยามะ ซึ่งเป็นท้องถิ่นในโออิตะก็เป็นหนึ่งในหน่วยเล็ก ๆ นั้น จนกระทั่งผู้ว่าราชการจังหวัดจังหวัดโออิตะในตอนนั้น คือ นายฮิระมัตสึ โมริฮิโกะ ได้เล็งเห็นถึงความชบเซาของท้องถิ่นและความลำบากของคนในท้องถิ่น จนได้เกิดแนวคิดจากการเคลื่อนไหวในการฟื้นฟูท้องถิ่นในโอยามะ จึงได้จัดตั้งนโยบายหนึ่งขึ้นมาเพื่อนำมาใช้ในระดับจังหวัดเพื่อฟื้นฟูท้องถิ่นที่กำลังชบเซาในโออิตะ ในชื่อว่าแนวทาง OVOP หรือ One Village One Product หรือ 一村一品 (ISSON-IPPIN) ในปี 1979 ซึ่งได้ส่งผลให้ท้องถิ่นของโออิตะได้รับการฟื้นฟูจนเรียกได้ว่ากลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง และสร้างกระแสการฟื้นฟูท้องถิ่นไปทั่วประเทศญี่ปุ่น ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่าแนวทาง OVOP นั้นมีแนวคิดมาจากรากหญ้าโดยแท้ เพราะเริ่มต้นจากบทบาทของภาคสังคม ในส่วนของ

⁴ เรื่องเดียวกัน, น. 316

⁵ เรื่องเดียวกัน, น. 324.

⁶ โรซาเออร์, เอ็ดวิน โอ. ญี่ปุ่น. (กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย, 2524), น.127.

⁷ เคอร์ติส, เจอร์ลด์ แอล. การเมืองแบบญี่ปุ่น. (กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2539), น. 68

⁸ เรื่องเดียวกัน, น. 68.

ประชาชนในท้องถิ่นก่อน และต่อมาเมื่อภาครัฐเห็นความสำคัญจึงเข้ามาช่วยให้ความร่วมมือในด้านต่าง ๆ แต่ยังคงให้ความสำคัญแก่ประชาชนในท้องถิ่นเป็นหลัก

แนวทาง OVOP ของโออิตะเป็นแนวทางที่คิดริเริ่มขึ้นมาโดยพื้นฐานเพื่อต้องการฟื้นฟูท้องถิ่น ทั้งในแง่การพัฒนาเศรษฐกิจ และแก้ปัญหาความยากจนในท้องถิ่นของตนเอง โดยเน้นการใช้ศักยภาพของคนในท้องถิ่น และสิ่งที่มีอยู่ในท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็นทรัพยากร สถานที่ท่องเที่ยว เทศกาลท้องถิ่น หรือแม้กระทั่งวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อให้เกิดเอกลักษณ์ประจำท้องถิ่น ซึ่งเป็นทฤษฎีที่คิดสร้างสรรค์ขึ้นโดยคนท้องถิ่น ทำด้วยคนท้องถิ่น และเพื่อคนท้องถิ่นโดยแท้ โดยโออิตะเป็นจังหวัดที่เคยประสบปัญหาความยากจน และการลดลงของจำนวนประชากรในพื้นที่มาก่อน และถือได้ว่าเป็นจังหวัดที่ยากจนติดอันดับเมื่อเทียบกับจังหวัดทั้ง 9 จังหวัดในเกาะคิวชูซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศ จึงได้นำ OVOP มาทำเป็นนโยบายเพื่อพัฒนาท้องถิ่น โดยมีบทบาททั้งของภาครัฐ และภาคสังคม ทั้งประชาชน กลุ่ม หรือสมาคมต่าง ๆ สหกรณ์การเกษตร รวมทั้งห้างร้าน หรือบริษัทต่าง ๆ ร่วมมือกันในการดำเนิน และประสบความสำเร็จจนเป็นที่ยอมรับ มีชื่อเสียง และได้รับความชื่นชมจากภายในประเทศ และนานาชาติเป็นอย่างมาก จนได้นำแนวคิดไปประยุกต์ใช้ทั้งในญี่ปุ่น และต่างประเทศ เพราะเป็นแนวทางที่สามารถฟื้นฟูเศรษฐกิจท้องถิ่นได้จริง และเปลี่ยนสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเมืองโออิตะ ให้ดีขึ้นได้ นับว่าเป็นแนวปฏิบัติที่มีความเป็นเอกลักษณ์ แสดงถึงความเป็นตัวตนของ “ยุคแห่งท้องถิ่น” อย่างแท้จริง⁹

การฟื้นฟูท้องถิ่นตามแนวทาง OVOP ของโออิตะที่เกิดขึ้นในปี 1979 จนกลายเป็นแม่แบบของการฟื้นฟูท้องถิ่นของญี่ปุ่น และในระดับนานาชาติในเวลาต่อมา เนื่องด้วยสามารถทำให้ความเป็นอยู่ของประชากรในท้องถิ่นดีขึ้นได้จริง ซึ่งสามารถสังเกตได้จากตาราง ดังต่อไปนี้

⁹Morihiko Hiramatsu, op.cit., footnote 1, p. 5

ตารางที่ 1.1

รายได้เฉลี่ยต่อหัว ต่อคน ต่อปีของประชากรในจังหวัดต่าง ๆ ในเกาะคิวชูของญี่ปุ่น

(หน่วย 1,000 เยน)

ค.ศ. จังหวัด	1975	1980	1985	1990	1995	1998	1999	2001	2002
ฟูกูโอกะ	1,043	1,663	1,918	2,540	2,696	2,772	2,699	2,650	2,605
ซากะ	927	1,473	1,757	2,225	2,524	2,564	2,610	2,457	2,448
นางาซากิ	838	1,261	1,616	2,099	2,310	2,344	2,302	2,280	2,256
คุมาโมโตะ	937	1,452	1,834	2,243	2,437	2,460	2,458	2,471	2,444
โออิตะ	870	1,405	1,736	2,387	2,665	2,757	2,717	2,645	2,585
มิยาซากิ	815	1,266	1,537	1,146	2,394	2,570	2,592	2,472	2,445
คาโงชิมะ	802	1,265	1,617	2,064	2,232	2,300	2,298	2,283	2,246
เฉลี่ยรวม	925	1,455	1,767	2,313	2,513	2,585	2,553	2,507	2,470

ที่มา: รายงานรายรับของประชากรในจังหวัดต่าง ๆ โดย สำนักนายกรัฐมนตรี ประเทศญี่ปุ่น

(คัดลอกจาก 松井和久 (編集), 山神進 (編集) (2006) 『一村一品運動と開発途上国—日本の地域振興はどう伝えられたか』 p.16.)

จะเห็นได้ว่าในปีค.ศ. 1975 ก่อนที่จะเริ่มต้นนโยบายกระตุ้น พื้นฟูท้องถิ่น ตามแนวทาง OVOP ของจังหวัดโออิตะนั้น จังหวัดโออิตะ มีรายได้เฉลี่ยของประชากรต่อหัวต่อคนต่อปีน้อยที่สุดเป็นอันดับ 4 ของจำนวนจังหวัดทั้งหมด 9 จังหวัดในเกาะคิวชู และยิ่งต่ำกว่าค่าเฉลี่ยรวมของรายได้ของคนทั้งเกาะ โดยมีจังหวัดฟูกูโอกะ ซึ่งถึงเป็นจังหวัดที่เป็นเมืองท่าหลักของเกาะคิวชู และเศรษฐกิจดีมากที่สุดของเกาะ เป็นจังหวัดที่ประชากรมีรายได้ต่อหัวต่อคนต่อปีมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง

แต่ต่อมาหลังจากเริ่มแนวทาง OVOP ไปแล้วแนวโน้มรายได้ของประชากรในจังหวัดจึงมีมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยเห็นได้ชัดเจนในปี 1990 หลังจากดำเนิน OVOP ไป 10 ปี รายได้ของประชากรในจังหวัดโออิตะมีมากขึ้น เลื่อนอันดับขึ้นมาจากที่เคยมีรายได้ประชากรต่อปีต่ำกว่าค่าเฉลี่ย กลายมาเป็นรั้วรายเป็นอันดับ 2 เป็นรองแค่จังหวัดฟูกูโอกะที่เป็นเมืองท่าหลักของเกาะ และมีรายได้เฉลี่ยของคนในจังหวัดสูงกว่าค่าเฉลี่ยรวมขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัดเจน และยังคงเห็นแนวโน้มรายได้ของประชากรในโออิตะที่มีแต่จะเพิ่มสูงมากขึ้นเรื่อย ๆ ในแต่ละปี

ในปี 1999 เป็นปีที่สำคัญเนื่องจากรายได้ต่อหัวต่อคน ของคนโออิตะเพิ่มขึ้นจนกลายเป็นจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวต่อคนมากที่สุดในการะคิวชู และเป็นปีที่รายได้ของประชากรโออิตะ ซึ่งส่วนใหญ่ทำเกษตรกรรม สามารถเอาชนะประชากรในจังหวัดศูนย์กลางธุรกิจของเกาะคิวชูอย่างจังหวัดฟุคุโอกะซึ่งเป็นภาคเมืองได้

โดยจากข้อมูลล่าสุดจากแผนกข้อมูลสถิติแห่งจังหวัดโออิตะ (大分県統計調査課) พบว่าประชากรในจังหวัดโออิตะมีรายได้ต่อหัวต่อคนต่อปีในปี 2005 สูงถึง 2,608,000 เยนต่อคนต่อปี ซึ่งเป็นรายได้ที่มากกว่าในปี 1975 ที่นายฮิระมัตสึ ได้เข้ามาทำงานเป็นรองผู้ว่าจังหวัดโออิตะถึงร้อยละ 300 หรือกว่า 3 เท่าตัว

ความสำเร็จของแนวทาง OVOP ของโออิตะนั้นนอกจากจะแสดงให้เห็นได้จากรายได้ของประชากรภายในจังหวัด ในแต่ละท้องที่ที่เพิ่มมากขึ้นจนเรียกได้ว่า ไม่น้อยหน้าจังหวัดอื่น ๆ โดยเฉพาะจังหวัดต่าง ๆ ในเกาะคิวชู เพราะสามารถผลักดัน และพัฒนาตนเองจากยากจน จนมาเป็นจังหวัดที่ประชากรมีรายได้ที่ถือว่ามากเป็นอันดับต้น ๆ ของคิวชู ซึ่งความสำเร็จของแนวทาง OVOP ยังจะแสดงให้เห็นได้ชัดเจนจากที่ได้รับการยอมรับจากประเทศอื่นนอกญี่ปุ่น โดยในปี 1995 นายฮิระมัตสึ โมริฮิโกะ ได้เกียรติในการเข้ารับรางวัลรามอน แมกไซไซ ในสาขาการเมืองการปกครอง (Government Service) ในฐานะที่ริเริ่มแนวทาง OVOP จนทำให้ประชากรในท้องถิ่นของตนมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นได้อย่างยั่งยืนอีกด้วย

ด้วยความสำเร็จอันน่าชื่นชมนี้ ส่งผลให้นานาชาตินำ OVOP ซึ่งเป็นแนวทางในการฟื้นฟูท้องถิ่นของญี่ปุ่นไปเป็นแม่แบบในการปฏิบัติ กระตุ้นท้องถิ่นของตนเองหลายต่อหลายประเทศ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ความสำเร็จนี้ย่อมต้องมีปัจจัยหลักที่คอยส่งเสริมให้การฟื้นฟูท้องถิ่นดำเนินไปด้วยดี ซึ่งคงจะกล่าวได้ว่าความสำเร็จที่เกิดขึ้นอย่างมากมายนี้จะไม่สำเร็จได้เลยถ้าขาดปัจจัยหลัก นั่นคือ “ผู้ปฏิบัติ” หรือ actors ซึ่งก็คือภาครัฐ ทั้งรัฐบาลท้องถิ่นและรัฐบาลกลางที่เป็นผู้คอยให้การช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ และภาคสังคม ทั้งประชาชนในท้องถิ่นเอง รวมทั้งองค์กรต่าง ๆ ที่คอยปฏิบัติ และขับเคลื่อนนโยบายจากรัฐบาล จนทำให้การฟื้นฟูท้องถิ่นของญี่ปุ่น โดยเฉพาะ OVOP ของโออิตะนั้นก้าวหน้ามาได้เป็นอย่างดี

สำหรับประเทศไทยได้ตระหนักและเล็งเห็นถึงความสำคัญในการหันมาพัฒนา และฟื้นฟูท้องถิ่นในปี 2001 จึงทำให้มีความมุ่งมั่นที่จะนำเอาแนวคิด OVOP ของโออิตะนี้มาประยุกต์ใช้ โดยใช้ชื่อว่า โครงการ “หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์” หรือรู้จักกันในชื่อ “โอท็อป” (OTOP: One Village One Product) โดยมีความเชื่อมั่นว่าจะยังผลที่ดีทางด้านความเป็นอยู่ และการพัฒนาฟื้นฟูท้องถิ่นให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น ตามแบบจังหวัดโออิตะ

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่น่าศึกษาว่า บทบาททั้งจากภาครัฐ ทั้งรัฐบาลกลางของญี่ปุ่น และ รัฐบาลท้องถิ่นของโออิตะ รวมทั้งภาคสังคม ทั้งประชาชน กลุ่ม และองค์กรต่าง ๆ มีบทบาทอย่างไรในการดำเนินนโยบาย และพัฒนาการของ OVOP ของญี่ปุ่นให้ประสบความสำเร็จ และสามารถทำให้ประชาชนในท้องถิ่น มีความเป็นอยู่ที่ดี และอย่างยั่งยืนได้

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. ศึกษาความเป็นมา ลักษณะ รูปแบบ รวมทั้งพัฒนาการ และความก้าวหน้าของ “การฟื้นฟูท้องถิ่น” ของประเทศญี่ปุ่น
2. ศึกษาความเป็นมา ลักษณะ รูปแบบ แนวนโยบาย รวมทั้งพัฒนาการ และความก้าวหน้าของแนวทาง “หนึ่งหมู่บ้าน หนึ่งผลิตภัณฑ์” หรือ “OVOP: One Village One Product” ของจังหวัดโออิตะ
3. ศึกษาบทบาทของภาคส่วนต่าง ๆ ที่มีบทบาทต่อการฟื้นฟูท้องถิ่นของญี่ปุ่นทั้ง ภาครัฐ ซึ่งหมายรวมถึงทั้งรัฐบาลกลาง และรัฐบาลท้องถิ่นของญี่ปุ่น ตลอดจนภาคสังคม อันหมายถึง ประชาชน กลุ่ม หรือสมาคม รวมทั้งองค์กรต่าง ๆ ในสังคม โดยเน้นไปที่แนวทาง OVOP ของจังหวัดโออิตะ

1.3 สมมุติฐานในการวิจัย

บทบาทภาครัฐ ทั้งรัฐบาลกลาง และรัฐบาลท้องถิ่น รวมทั้งบทบาทของภาคสังคม ทั้ง ประชาชน กลุ่ม หรือสมาคมต่าง ๆ สหกรณ์การเกษตร รวมทั้งห้างร้าน และบริษัทต่าง ๆ มีความสำคัญมาก ในองค์ประกอบสำคัญ 4 ด้านในการพัฒนาผลิตภัณฑ์สู่ตลาด ทั้งในด้านการพัฒนาทรัพยากรบุคคล การผลิต การเงินและงบประมาณ รวมทั้งด้านการตลาด ใน “การฟื้นฟูท้องถิ่น” ตามแนวทาง OVOP ของโออิตะ

1.4 ขอบเขตในการวิจัย

ในการศึกษาบทบาทของภาครัฐ และภาคสังคมในการฟื้นฟูท้องถิ่นของญี่ปุ่น : กรณีแนวทาง OVOP (One Village One Product) ของโออิตะ และผลสืบเนื่องนั้น ได้มีการกำหนดขอบเขตในการศึกษาวิจัยไว้ ดังนี้

1. ในการศึกษาบทบาทของภาครัฐ และภาคสังคมในการฟื้นฟูท้องถิ่นของญี่ปุ่น: กรณีแนวทาง OVOP (One Village One Product) ของโออิตะ และผลสืบเนื่อง จะทำการศึกษาทั้งในส่วนของแนวคิด นโยบาย และการดำเนินการของนโยบายการฟื้นฟูท้องถิ่นของญี่ปุ่น โดยให้ความสำคัญไปที่ OVOP ของจังหวัดโออิตะ เพื่อนำมาเป็นกรณีศึกษา

2. ศึกษาบทบาทของภาครัฐ และภาคสังคมในการดำเนินนโยบายตามแนวทาง OVOP ของจังหวัดโออิตะ โดยศึกษาจากบทบาทใน 4 ส่วน คือ บทบาทด้านการพัฒนาทรัพยากรบุคคล (Human Resource Development) บทบาทด้านการผลิต (Production) บทบาทด้านการเงิน และงบประมาณ (Finance) และบทบาทด้านการตลาด (Marketing) ซึ่งเป็นองค์ประกอบหลักในการพัฒนาผลิตภัณฑ์สู่ตลาด

3. ช่วงเวลาในการศึกษาจะศึกษาตั้งแต่ทศวรรษที่ 1960 จนถึงปัจจุบัน เนื่องจากทศวรรษที่ 1960 นั้นเป็นเวลาที่ถือได้ว่าเป็นช่วงเวลาทองของภาคเมือง เป็นช่วงรุ่งโรจน์ทางเศรษฐกิจ และมีการขยายตัวในภาคอุตสาหกรรมจากนโยบายของรัฐบาลกลาง แต่ได้ส่งผลกระทบต่อภาคท้องถิ่นอย่างมาก เนื่องด้วยเมื่อภาคเมือง ที่เป็นแหล่งของธุรกิจ และอุตสาหกรรม ได้ดึงผู้คนจากท้องถิ่นไปเรื่อย ๆ เพื่อเข้าสู่เมืองไปทำงาน จนท้องถิ่นเกิดความชบเซา จนต้องเกิดการฟื้นฟูท้องถิ่นของญี่ปุ่นในเวลาต่อมา รวมทั้งในโออิตะ

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการวิจัยในรูปแบบพรรณนาเชิงเอกสาร โดยใช้ข้อมูลเป็นเอกสารในรูปแบบต่าง ๆ เช่น หนังสือ สิ่งพิมพ์ประเภทวารสาร นิตยสาร บทความ งานวิจัย บทความหรือเอกสารออนไลน์ ข่าว ซึ่งเป็นทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่น โดยนำมาจากแหล่งศึกษาหาข้อมูลต่าง ๆ ทั้งห้องสมุด และหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในประเทศไทย และประเทศญี่ปุ่น รวมถึงข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ และลงพื้นที่จริงทั้งในญี่ปุ่น และประเทศไทย โดยนำข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้มาประมวลผล และวิเคราะห์

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้เข้าใจปัญหาในภาคท้องถิ่นของประเทศพัฒนาแล้วอย่างญี่ปุ่น
2. เพื่อให้เข้าใจถึงแนวทาง OVOP ของโออิตะ ซึ่งมีบทบาทสำคัญไม่เฉพาะในโออิตะ แต่กลายเป็นกระแสฟื้นฟูท้องถิ่นของญี่ปุ่น ทั้งในด้านแนวคิดเริ่มต้น นโยบาย การดำเนินการ ผลสืบเนื่อง และบทบาทของผู้ที่เกี่ยวข้องอยู่ในการดำเนินนโยบาย
3. เพื่อให้ทราบถึงบทบาทของภาครัฐ และภาคสังคม ใน OVOP ของโออิตะ ซึ่งเป็นแม่แบบของการฟื้นฟูท้องถิ่นของญี่ปุ่น และของนานาประเทศ โดยจะนำแนวทาง OVOP ที่ใช้ในจังหวัดโออิตะ ซึ่งเป็นที่กำเนิดแนวทางฟื้นฟูท้องถิ่นนี้ มาเป็นกรณีศึกษา เพื่อนำองค์ความรู้ที่ได้มาเป็นบทเรียน และตัวอย่าง หรือเพื่อประยุกต์ใช้กับประเทศไทย